

Els fantasmes de Bloody Hill

Tim Wilson

Dibuixos d'Esclletxa

1

Després d'un parell d'hores de camejada, els tres excursionistes albiraren per fi el poble fantasma.

Malcom l'assenyalà allargant el braç.

–Deu ser allò –digué amb el cansament cremant-li a les cames.

Era Bloody Hill, un poble de ramaders que feia dècades que estava abandonat. Tant Malcom com els seus amics, Pete i Arnold, sempre n'havien sentit parlar amb certa desafecció. Fins i tot amb temença. I de vegades amb repugnància.

–Caram, Bloody Hill! –exclamà Pete–. No m'ho puc creure.

La visió del poble en la llunyania els féu sentir sensacions estranyes per tot el cos. Es trobaven davant del poble del qual, almenys a Cromondham, tots evitaven parlar-ne. A Cromondham creixies així, fent preguntes sobre un misteri del qual no volia saber res ningú. Curiosament, quan arribaves a ser una persona adulta feia anys i panys que tu tampoc volies saber res de Bloody Hill, i era a uns altres infants als que negaves les respostes que sempre t'havien negat a tu mateix. Però de quina manera havies obtingut les respostes que de gran t'obligaves a ocultar als teus propis fills era una cosa que ningú gosava confessar perquè, senzillament, *tu no en sabies res*. No en sabies res i prou.

—Esperem que la brúixola no ens haja fet errar el camí —va dir Malcom mentre observava com l'agulla magnètica seguia assenyalant el nord. Pete i Arnold, somrient, estaven convençuts que la brúixola de Malcom els havia guiat pel camí correcte. Malcom, en canvi, sabia que no perdia res per fer de la prudència un escut contra els desenganys.

Malcom era el major dels tres. Ja havia complit els tretze, mentre que Pete i Arnold encara

esperaven amb ansietat els seus respectius aniversaris per anivellar la balança. Des de feia un parell de mesos Malcom era com el rei del grup.

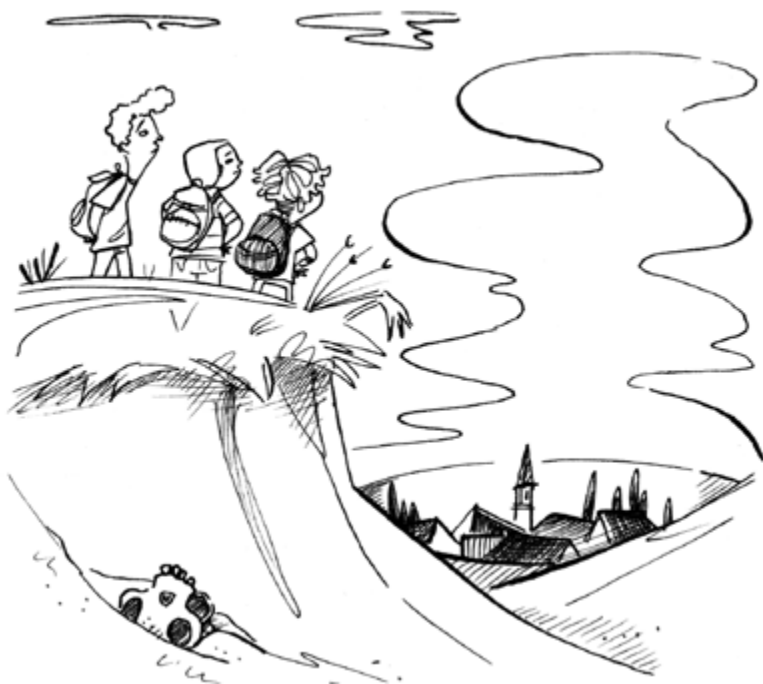
Tots tres vivien a Cromondham, un poble situat a una milla escassa del riu Waveney. Cada any, per l'estiu, molts joves de Cromondham acostumaven a fer el «camí del riu» per acampar-hi a la vora. Es tractava d'un costum molt arrelat al comtat. Aleshores, sobretot els caps de setmana, les ribes del Waveney s'omplien de tendes de campanya, de fogates i de motxilles amuntegades. Tan sols hi havia tres requisits imprescindibles per a poder anar-hi d'excursió: haver complit els dotze anys, no tindre deutes pendents amb els estudis, i no passar més d'una nit fora de Cromondham. I que se sabera, les tres condicions sempre havien estat respectades de manera escrupolosa per totes les generacions d'excursionistes que havien acudit al Waveney.

Per a Malcom, Pete i Arnold, aquesta era la seua segona excursió de l'estiu. En la primera havien acampat al riu. Aleshores va ser quan, tancats a la tenda de campanya i a la llum de les llanternes, Arnold va proposar als seus companys la idea de buscar Bloody Hill.

—Sabem que es troba cap al nord i tenim una brúixola —digué—. Per molt abandonat que estiga el poble, de segur que hi trobarem coses de valor... Potser un tresor secret i tot... A més, serà com vindre al riu; i tan sols passarem una nit fora de casa, com es fa sempre. Ningú no se n'assabentarà.

A Malcom li agradà això del tresor secret. I Pete, a qui els romanços sobre fantasmes no li feien precisament llançar coets, també acceptà la proposta, però sols quan Malcom va donar-hi el vistiplau. Així doncs, la setmana següent i com en la primera excursió, dissabte de bon matí enfilaren el camí del Waveney, però quan perderen Cromondham de vista canviaren de direcció, i camps a través feren cama cap a on se suposava que es trobava el poble de Bloody Hill.

Ara, en lloc de trobar-se a les riberes del Waveney, eren al cim d'un immens turó pelat, davant del poble fantasma. La verdor salvatge que havien travessat des de Cromondham s'havia anat perdent pel camí. Els arbres s'havien reduït a matolls, i aquests, secs i retorçuts, havien donat pas a una terra erma i pedregosa en la qual semblava dibuixar-se un camí que el temps i l'oblit quasi s'havien

engolit per complet. Més enllà es veia el poble, un poble no massa gran, de cases baixes, on tan sols destacava el campanar punxegut d'una església, el parallamps de l'ajuntament, les cúpules dels pan-teons del cementeri, i les granges dels afores.

Els tres amics es miraren delerosos per reprendre la marxa. De camí s'havien preguntat un milió de vegades com devia ser un poble fantasma. I ara tenien la resposta davant d'ells.

Malcom s'ajustà la motxilla. Es moria de ganes de descarregar-la.

–Endavant! –digué.

I endavant seguiren, esclafant matolls i pegant puntellons a les pedres, sense ser conscients de la frontera que estava en punt de travessar.